

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.535 van 23 april 2003
in de zaak A. 118.632/VII-26.154**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. LAUWERS,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Opperstraat 95

 tegen :

 de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 14 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 december 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 20 september 1997 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 september 1997.

1.2. De asielpcedure werd afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 27 april 2000 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Op 20 januari 2000 heeft de verzoekende partij een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de artikelen 2,2/ en 2,4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.4. De verzoekende partij werd door de Commissie voor Regularisatie op 3 oktober 2001 gehoord.

1.5. De tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 24 december 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van de verzoekende partij. Dit advies is als volgt gemotiveerd:

"Op de werknota is vermeld dat de partner en de twee kinderen van de aanvrager nog in Pakistan verblijven.

Ter zitting wordt meegedeeld dat de echtgenote en de twee kinderen inmiddels in België zijn; er is tevens nog een kind geboren.

1. De Ontvankelijkheid.

De regularisatieaanvraag werd tijdig ingediend en is ontvankelijk.

2. De Identiteit van de aanvrager.

De identiteit staat voldoende vast en kon worden nagegaan aan de hand van de voorgelegde Documenten. De identiteit van de echtgenote en de kinderen van de aanvrager blijkt uit een ter zitting neergelegd document van de stad Antwerpen, district Borgerhout, burgerzaken-bevolking: uittreksel uit het wachtregister. Hierop is vermeld als echtgenote: XXX, geboren op 24/03/1968, ingeschreven in Antwerpen sedert 18/04/2000;

kinderen: dochter XXX, geboren op 23/11/1992, dochter XXX, geboren op 27/11/1993, zoon XXX, geboren op 01/06/2001 in het Erasmusziekenhuis te Antwerpen

3. Het Verblijf op het grondgebied op 1 oktober 1999.

Het staat vast, zoals blijkt uit het dossier dat de aanvrager op 1 oktober 1999 daadwerkelijk in België Verbleef.

4. Aanvrager beroept zich op de toepassing van artikel 2, 2/ van de wet van 22.12.1999 en artikel 2.4/ van deze wet.

Ter zitting heeft aanlegger verklaard dat inmiddels ook zijn familie is aangekomen in april 2000 en er een asielaanvraag werd ingediend.

Aanvrager wijst erop dat hij lid is van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap; deze worden volgens zijn verklaring, in Pakistan niet aanvaard door de andere moslims. Om die reden is hij vertrokken terwijl zijn vrouw en kinderen bij zijn ouders verbleven. Aanlegger verklaart dat hij in het bezit is van de "oranje kaart"; zijn echtgenote had een negatief advies en wacht op een interview.

Aanlegger volgde les en werkte altijd; hij heeft een tijdlang een nachtwinkel gehad; hij verklaart tevens dat hij lijdt aan suikerziekte (diabetes) en stress. Hij verklaart tevens dat zodra hij de taal meer machtig is, hij iets nieuws zal proberen; de kinderen gaan naar school en het jongste kind is in Antwerpen geboren.

De tweede kamer van de commissie is van oordeel dat de aanvrager niet bewijst dat het lidmaatschap van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap het hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst; aanvrager bewijst desbetreffend zelfs niet dat hij in Pakistan lid was van deze organisatie; een mogelijk later lidmaatschap hier in België verworpen kan hieraan niets veranderen. Een schriftelijke verklaring overeenkomstig de toepassing van artikel 9,7/ van de wet van 22/12/1999 wordt overigens niet bijgebracht. Aanlegger kan aldus geen humanitaire redenen laten gelden noch het bestaan van duurzame bindingen aantonen."

1.6. Op 7 december 2001 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie.

"(...)

De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 20/01/2000 en dat het nummer 21402000012000827 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van artikel 2.2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk,

van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat de verzoekende partij betoogt dat zij omwille van haar geloof in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Pakistan en dat uit internationale rapporten blijkt dat de diverse religieuze fracties in Pakistan "nog steeds overhoop liggen en dat daarbij de burgerbevolking niet wordt ontzien"; dat de verzoekende partij eveneens voorhoudt dat "de bestreden beslissing" is aangetast door een tegenstrijdigheid omdat, enerzijds, wordt gesteld dat haar identiteit vaststaat maar dat, anderzijds, toch vragen worden gesteld bij zijn Ahmadiyya-aanhoorigheid, terwijl "de religieuze entiteit van iemand ... ontegensprekelijk deel uit(maakt) van zijn identiteit";

Overwegende dat de Commissie voor regularisatie in haar advies stelt dat de verzoekende partij "niet bewijst dat het lidmaatschap van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap het hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst" en dat zij "desbetreffend zelfs niet bewijst dat zij in Pakistan lid was van deze organisatie"; dat de Commissie van oordeel is dat "een mogelijk later lidmaatschap hier in België verworven hieraan niets (kan) veranderen"; dat de verzoekende partij niet de vaststelling weerlegt dat zij niet het bewijs levert van het lidmaatschap van de Ahmadiyya's in Pakistan; dat zij enkel aanvoert dat "dergelijke zinnen een miskennis van de elementen van het dossier" inhouden zonder concreet aan te duiden welke de elementen zijn die dergelijk bewijs leveren, waarmee geen rekening werd gehouden; dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, nu de verwerende partij van oordeel is dat een lidmaatschap in België hieraan niets kan veranderen; dat voorts er niet valt in te zien hoe er een tegenspraak bestaat tussen de vaststelling dat de identiteit van de verzoekende partij voldoende vaststaat en het feit dat de verzoekende partij al dan niet Ahmadiyya was; dat de identiteit, in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord, immers niet kan gelijkgesteld worden met het behoren tot een religieuze gemeenschap; dat vermits de Commissie op goede gronden tot de vaststelling kon komen dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij in Pakistan lid was van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap, zij niet nader diende in te gaan op de beweerde vervolging van de Ahmadiyya's in Pakistan; dat de verzoekende partij verder niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou hebben geschonden;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.